

ki

Wees zelf de verandering,
die je in de wereld wilt zien.

Mahatma Gandhi

jaargang 3 nr 3

Woorden-loos

We praten wat af!
Wat zeggen we nu eigenlijk?
Informatie alom
Televisie, radio, computer.....
We oordelen....
Denken we zelf nog na?

Kijken we wel echt?
Zien en opnemen en opgaan in.....
De verrukking van een kind,.....
Een geurende weide...
Ontwapenende dieren....
Emoties van mensen.....
Diep weggestopt achter een masker...
Doorgronden we nog....
Blijven we oppervlakkig?

Kijk eens naar ogen, gebaren!
Zie en voel emoties.
Geniet van wat je ziet.
Een mens, zoals jij
Prachtig nietwaar!

Marianne Quadackers 2005

Via onze stem kunnen we met liefde en zorg communiceren. De stem geeft ons de mogelijkheid om ter spreken en te zingen en daarmee uitdrukking te geven aan de schoonheid en de vreugde, die we van binnen voelen. [Mansukh Patel]

Foto J.Hertog 2005

De kracht van woorden

Wanneer ik mensen observeer, valt me op dat er heel veel woorden worden gebruikt. Mensen praten, discussiëren, sms-en e-mailen bij het leven. De telefoon en computer, zijn de communicatiemiddelen van deze tijd. Beide middelen zijn indringend aanwezig in onze maatschappij, Ze dringen zich overal op, in de huizen, winkels, in de straten. Rond de wereld is een netwerk geschapen van kabels en satellieten. Een onzichtbaar netwerk voor stemmen. Je kunt de ander niet zien, niet aanraken, niet ruiken, alles wordt teruggebracht tot het gesproken woord. Het woord heerst. Er wordt zoveel gesproken dat woorden hun kracht verliezen.

Om de woorden goed te verstaan is het nodig, goed te luisteren, te kijken naar lichaamstaal en vooral de woorden te voelen. Woorden kunnen genezen, maar ook verwonden. Een spreekwoord zegt: een goede luisteraar, heeft maar een half woord nodig.

En spreken is zilver, zwijgen is goud. Misschien doen we er goed aan om drie keer na te denken voordat we spreken, en ons afvragen: is dit waar? Is het liefdevol? Is het echt nodig om dit te zeggen?

Ineens stond ze weer in haar kamertje op zolder. Alleen met haar fluit. Een gewoon meisje uit een gewoon gezin. De wegzwevende tonen van de muziek zongen en dansten en voerden haar mee, weg uit de benauwenis van dat kamertje Maar beneden in de huiskamer wachtten de anderen. Een normaal gezin. Vader ging s'morgens naar zijn werk, moeder zwaaide hem uit. Anne moest naar school om tien voor acht. Goed opletten. Netjes je speelgoed opruimen aan tafel om half zes. Iedere avond de T.V. een brave dorre wereld van gewoontes regels, dingen en gepraat. Alles had een naam. Wat geen naam had leek niet te bestaan. De boom voor haar raam was niet een wonder van takken, knoesten en holtes waar vogels in

woonden, die tegen haar fluisterden en met zijn wortels diep doordrong in de duistere aarde. De grote mensen maakten het tot een ding. Hun woorden hakten hem los uit een web van onzichtbare verbindingen, hun woorden trokken een dikke lijn om hem heen. Een boom, een kaal en eenzaam ding.

De dagen waren vol van woorden, de mensen spraken ze hard en duidelijk uit, iedere droom, ieder 'misschien' werd erdoor vermoord. Boom, mens, jij, een onophoudelijk en achteloos benoemen. Het leek alsof de mensen wisten wat een boom was, het leek alsof ze wisten wat het leven was. Het was alsof ze zeker van hun wereld waren. Maar Anne voelde dat niet. Ze voelde het 'alsof'. De wereld was een griezelig gewoon 'alsof'.

Citaat uit: De dans om de veer.

Zo zuiver en vriendelijk als het prachtige lied van de leeuwerik, dat je hart tot rust brengt, zo moeten ook je woorden zijn. Laat ze verzachting en heling brengen zonder ooit te kwetsen.

Spiritueel weekeinde September 2005

Op vrijdag 16 september stonden er weer een heleboel mensen klaar in de Julianastraat om te vertrekken naar De Ardennen. Dit jaar was er een pand gevonden in Lavacherie. De foto's van het pand gaven een prachtig beeld en we waren allemaal meer dan enthousiast.

Iets over vijf reden we aan. Door Luik viel het allemaal mee en we kwamen dan ook rond zeven uur aan op de plaats van bestemming. De kamers, met ieder een eigen badkamer, waren snel verdeeld en voor de rokers was er een speciale ruimte uitgezocht om toch in hun nodige behoeftes te kunnen voorzien. Drie riante ruimtes en een ruime keuken stonden ons ter beschikking. In de middelste ruimte een prachtige openhaard die we (met alle gevolgen van dien!) nog mochten gebruiken ook.

Iedereen voelde zich snel thuis en na een heerlijk kopje soep, welke weer was gemaakt door "Ons Aller Mam" Mieke, konden we aan de eerste opdracht beginnen. "De zonedans"

Zelfs voor Aly was hij blijkbaar bij het inoefenen te moeilijk gebleken en dus mochten we zelf onze danspasjes verzinnen terwijl we luisterde naar de indianenmuziek. Terugkijkend mag ik stellen dat het resultaat verbluffend was. Prachtig weer en veel zonuren waren ons deel.

's Avonds kregen we meerdere werkopdrachten die allemaal uit het leven van de indianen waren genomen. Het eindresultaat bestond uit meerdere gebruik- en siervoorwerpen van de indianen. Prachtige resultaten die met liefde waren gemaakt.

De volgende dagdelen werden gevuld door Simone, Cynthia en Aly. Ieder nam een eigen activiteit voor haar rekening. Bij Simone werden we in het medicijnwiel welkom geheten. Daar kregen we uitleg over het medicijnwiel, wat elke windstreek voor betekenis had en wat dat dus voor jou betekende. Simone legde daarna voor iedereen Indianenkaarten. Elke kaart stond voor een bepaalde betekenis. De eerste was voor het verleden. De volgende voor het nu, daarna voor de toekomst en soms werden er nog een of meerdere kaarten gelegd, om zo een volledig en duidelijk geheel te vormen. Voor meerdere waren de uitspraken van Simone erg aangrijpend, maar men vond het nadien zeer duidelijk en oh zo mooi.

Bij Cynthia kregen we uitleg over de stralen die elke persoon bij zijn geboorte meekrijgt. Elke complete straal staat voor een bijzondere capaciteit. Door je horoscoop te lezen en bepaalde verbindingen met planeten op een kolommenvelletje in te kleuren, kon je uiteindelijk zien met welke capaciteiten jij op deze aarde was gestapt.

Natuurlijk werd wel duidelijk gemaakt dat iedereen zijn mogelijk ontbrekende stralen zelf kon aanvullen en vervolledigen in dit leven. Had je meerdere stralen dan betekende dat nog niet dat je die ten volste benutte. Je kon er voor kiezen om er zelfs niets mee te doen. Uiteindelijk was het wel een bijzonder inzicht die je op deze manier werd aangereikt. Bij Aly kregen we een prachtige meditatie. Het leek erg kort te zijn geweest, maar uiteindelijk was je een uurtje bezig geweest. Het was een bijzondere meditatie waarin je werd geboden om in contact te komen met je ware ziel. Ook je totemdier was aanwezig en voor meerdere was het een aangrijpende meditatie geweest. Het ervaren van de kracht van de totemdieren van de Indianen had veel bij de mensen losgemaakt. Het een zijn met de natuur en alles om je heen en de dankbaarheid die vanuit deze meditatie naar voren kwam was voor velen een openbaring.

Omdat er tussen deze activiteiten en het avondeten nog wat ruimte over was, konden we zelf invullen wat we nog wilde doen. Natuurlijk waren er een aantal "kinderen" onder ons die wel wilde gaan zwemmen. Met veel plezier en kabaal werd er genoten van het zwembad en de jacuzzi. De twee mannetjes die er bij waren konden het natuurlijk niet laten om bommetjes te maken. Ondanks het feit dat er maar 5 mannelijke deelnemers waren tijdens dit weekeinde, kon je stellen dat ze duidelijk aanwezig waren. (Wat niet wegneemt dat ze een volgende keer graag wat meer mannelijke ondersteuning zouden willen hebben.)

Het buffet was om te smullen. Dat de kok er behoorlijk wat tijd voor nodig had gehad om het allemaal goed weg te zetten, werd rijkelijk vergoed. Heerlijk gegeten kan ik wel zeggen. Zaterdagavond hebben we zoals gewoonlijk een Satsang gehouden. Daarna mochten we allemaal nog even genieten van de openhaard. Doordat er gecontroleerd werd of het kanaal wel helemaal openstond,

kwam er iets te veel rook in de leefruimte en het resultaat was dus een brandalarm. Gelukkig konden we dit handmatig afzetten en konden we de avond rustig voortzetten.

Zondagochtend zijn we nog aan de wandel gegaan. Gelukkig was het een stilte wandeling en mochten de kippetjes niet voortdurend kakelen. Een prachtige omgeving met mooie taferelen. Het kabbelende beekje maakte erg veel vrij en het duurde dan ook een hele tijd alvorens we van daaruit weer huiswaarts keerde. Naarmate we dichter bij het huis terug kwamen werden sommige lippen wat losser. Het is ook erg moeilijk om werkelijk helemaal stil te zijn en te blijven wanneer je in een maatschappij leeft waar bijna alles draait om communicatie.

De zondagochtend zijn alle groepen nog eens gewisseld en daarna hebben we heerlijk een middagmaaltje genuttigd. Iedereen werd bedankt en er werden wat lofuitingen uitgesproken. Dat er hier en daar een

traantje vloeide was vooraf wel ingeschat. Al met al was het een meer dan indrukwekkend weekeinde geweest.

Voor Aly was dit het laatste weekeinde waarvan zij de organisatie in handen had, want vanaf nu zal een commissie zich gaan buigen over de opzet en organisatie. Aly zal natuurlijk de inhoud voor haar rekening blijven nemen. Al het andere is nu aan de commissie. Waar we volgend jaar dus zullen uitkomen is niet echt in te vullen, we zullen het vanzelf wel zien. Wat echter wel belangrijk is om nu al te melden is dat we het volgende weekeinde gaan plannen op het eerste weekeinde van september en daar wordt onder geen beding vanaf geweken. Dus voor volgend jaar kun je het eerste weekeinde van september al vrijhouden.

Tot slot wil ik Aly, Cynthia en Simone nogmaals heel erg bedanken voor hun aandeel en inzet tijdens dit weekeinde. Maar ook alle deelnemers wil ik via dit schrijven bedanken voor de intensiteit en de diepgang die ik tijdens dit weekeinde heb mogen ervaren.
KA DISH DAY JOSEPH LINNENBANK

Iedereen heeft een donkere en een lichte kant. Maar je moet niet denken, dat alleen aan de lichte kant een bloempje groeit! Want ook in de duistere kant groeit een bloempje. Ze waren allebei jaren lang aan het vechten voor een zo'n bloempje, tot ze het kregen, heeft de liefdeslijn ze uit elkaar moeten houden en dat hielp ook nog!!

Maar in het diepste, het allerdiepste van de lichte kant komt er een stukje duister, maar ook andersom. Maar nu zijn ze allebei gelijk. Allebei een bloempje, een stukje duister en licht en om niet te vergeten een stukje liefde!

Marina [dochter van Marlies]

